

Asia C-248/22**Ennakkoratkaisupyyntö****Jättämispäivä:**

8.4.2022

Ennakkoratkaisupyyntön esittänyt tuomioistuin:

High Court (Irlanti)

Ennakkoratkaisupyyntöpäätöksen tekemispäivä:

1.3.2022

Valittajat:

Z.K.

M.S.

Vastapuoli:

The Minister for Justice and Equality

[– –]

[Asian nimi, otsikko, asianosaisten vaatimukset]

[– –] *[Menettelyllisiä määräyksiä, mukaan lukien asian käsittelyn lykkäminen ja ennakkoratkaisupyyntön esittäminen Euroopan unionin tuomioistuimelle]*

[– –] *[Virallinen otsikko]*

High Courtin (ylempi piirituomioistuin, Irlanti) 1.3.2022 tekemä PÄÄTÖS pyytää ennakkoratkaisua Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 267 artiklan nojalla.

[– –] [osoite]

ENNAKKORATKAISUKYSYMYKSET

- 1 High Court [– –] pyytää näin ollen Euroopan unionin tuomioistuimelta Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (SEUT) 267 artiklan nojalla ennakkoratkaisua seuraavasta kysymyksestä:

Kielletäänkö neuvoston direktiivissä 2004/38/EY johdettujen oleskeluoikeuksien samanaikainen antaminen [Euroopan] unionin kansalaisen, joka käyttää lainmukaisesti direktiivin mukaista työntekijälle kuuluvaa oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen, asumuserossa elävälle aviopuolisolle ja de facto pysyvälle kumppanille?

ASIANOSAISET

- 2 Asianosaisina High Courtissa [– –] olivat [ZK ja MS, valittajina, ja Minister for Justice and Equality (oikeus- ja tasa-arvoministeri, Irlanti), vastapuolena] [taulukossa esitettyjen asianosaisten edustajien nimet ja osoitteet] [– –]

RIITA-ASIAN KOHDE JA ASIAN KANNALTA MERKITYKSELLISET TOSISEIKAT

- 3 ZK on Kroatian kansalainen, joka on työskennellyt ja asunut Irlannissa elokuusta 2015 lähtien ja joka käyttää neuvoston direktiivin 2004/38/EY (jäljempänä kansalaisten oikeuksia koskeva direktiivi), joka on pantu täytäntöön Irlannissa Euroopan yhteisöistä (henkilöiden vapaa liikkuvuus) vuonna 2015 annetulla asetuksella (European Communities (Free Movement of Persons) Regulations 2015; S.I. 548/2015) (jäljempänä vuoden 2015 asetus), mukaista oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen.
- 4 ZK avioitui 24.6.2016 DLS:n, joka on Brasilian kansalainen, kanssa Pohjois-Irlannin Belfastissa. DLS:lle myönnettiin 9.4.2017 kansalaisten oikeuksia koskevan direktiivin ja sen täytäntöön panevan Irlannin säädöksen eli vuoden 2015 asetuksen nojalla viiden vuoden oleskelukortti sillä perusteella, että hän on naimisissa ZK:n kanssa. Asianosaiset muuttivat erilleen (asumusero) toukokuussa 2017.
- 5 Ensimmäinen valittaja [ZK] on väittänyt, ettei hän ole sen jälkeen pystynyt viemään asioita eteenpäin koskien avioeroa DLS:stä ja että hän ei ole enää yhteydessä DLS:ään. Tämän seurauksena ensimmäinen valittaja ja DLS ovat edelleen naimisissa, ja DLS asuu Irlannissa unionin kansalaisen aviopuolisona kansalaisten oikeuksia koskevan direktiivin ja vuoden 2015 asetuksen nojalla.
- 6 Kolumbian kansalainen MS saapui Irlantiin vuoden 2017 toukokuun tienoilla opiskellakseen ns. leima 2 -oleskeluluvan (”stamp two permission”) perusteella. ZK ja MS ovat olleet parisuhteessa elokuusta 2017 lähtien, ja he muuttivat avoliittoon joulukuussa 2017.
- 7 MS jätti 29.5.2019 Irlannin viranomaisille oleskelukorttihakemuksen ZK:n kumppanina ja sallittuna perheenjäsenenä vuoden 2015 asetuksen nojalla.
- 8 Vastapuoli hylkäsi hakemuksen 6.6.2019 sillä perusteella, että DLS asui edelleen Irlannissa hänelle ZK:n aviopuolisona myönnetyn oleskeluluvan perusteella. Päätöksessä todettiin, etteivät vuoden 2015 asetus ja kansalaisten oikeuksia

koskeva direktiivi mahdollista johdettujen oikeuksien antamista samanaikaisesti sekä aviopuolisolle että kumppanille olosuhteissa, joissa unionin kansalaisen aviopuolisolla on edelleen johdettu oleskeluoikeus Irlannissa edellytykset täyttävänä perheenjäsenenä.

- 9 MS teki 24.6.2019 oikaisuvaatimuksen 6.6.2019 tehtyyn päätökseen.
- 10 Oikaisuvaatimus hylättiin 15.1.2020 samalla perusteella kuin alkuperäinen hakemus oli hylätty: vuoden 2015 asetus ei mahdollista johdettujen oikeuksien antamista samanaikaisesti sekä aviopuolisolle että kumppanille, de facto -kumppani mukaan luettuna.
- 11 ZK ja MS aloittivat Irlannissa 25.6.2020 nyt kyseessä olevan judicial review -menettelyn, jossa he vaativat, että oikaisuvaatimuksesta 15.1.2020 tehty päätös kumotaan, ja väittävät, että oikaisuvaatimuksen hylkääminen oli vuoden 2015 asetuksen 5 §:n ja/tai kansalaisten oikeuksia koskevan direktiivin 2 artiklan 2 alakohdan d alakohdan, 3 artiklan 2 kohdan sekä 15, 30 ja 31 artiklan vastaista.

ASIAA KOSKEVAT OIKEUSSÄÄNNÖT

Unionin lainsäädäntö

- 12 Kansalaisten oikeuksia koskevan direktiivin 3 artiklan 2 kohdan b alakohta on pääasiallinen unionin oikeuden säännös, jonka tulkintaa unionin tuomioistuimelta pyydetään. Asianosaiset ovat vedonneet eri tavoin ja erityisesti kyseisen direktiivin johdanto-osan viidenteen ja kuudenteen perustelukappaleeseen direktiivistä esittämiensä eriävien tulkintojen tueksi.

Asian kannalta merkitykselliset kansallisen oikeuden säännökset

Vuoden 2015 asetus tuli Irlannissa voimaan 1.2.2016, ja se säädettiin 29.4.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/38/EY täytäntöön panemiseksi. Vuoden 2015 asetuksen 5 §:n 1 momentin b kohta vastaa kansalaisten oikeuksia koskevan direktiivin 3 artiklan 2 kohdan b alakohdan säännöksiä.

ENNAKKORATKAISUPYYNNÖN PERUSTEET

Valittajien lausumat

- 13 Valittajat väittävät, ettei kansalaisten oikeuksia koskevaan direktiiviin sisälly säännöstä, jossa kiellettäisiin oleskeluluvan myöntäminen unionin kansalaisen kumppanille, jonka kanssa unionin kansalainen on asianmukaisesti todistetussa pysyvässä suhteessa, olosuhteissa, joissa kyseisen unionin kansalaisen asumuserossa elävällä aviopuolisolla on myös kyseisen direktiivin 2 artiklan 2 alakohdan säännösten nojalla myönnetty oleskelulupa.

14 Valittajat toteavat, että tuomiossa Rahman ym. (C-83/11, EU:C:2012:519, 20 kohta) unionin tuomioistuin katsoi, että kansalaisten oikeuksia koskevan direktiivin 3 artiklan 2 kohdan a alakohdan tavoitteena on ”perheen yhtenäisyyden säilyttäminen laajemmassa merkityksessä” siten, että helpotetaan niiden henkilöiden maahanpääsyä ja oleskelua, jotka eivät kuulu kyseisen direktiivin 2 artiklan 2 alakohtaan sisältyvän perheenjäsenen määritelmän alaan mutta joilla kuitenkin on unionin kansalaiseen kiinteät ja vakaat perhesiteet taloudellisen riippuvuuden, samassa taloudessa asumisen tai vakavien terveydentilaan liittyvien syiden kaltaisten erityisten tosiasiallisten olosuhteiden vuoksi.

15 Valittajat myös väittävät, että mainitun tuomion 22 kohdassa unionin tuomioistuin totesi, että jäsenvaltion on 3 artiklan 2 kohtaan sisältyvien velvollisuuksien täyttämiseksi annettava saman artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetuille henkilöille mahdollisuus saada hakemuksestaan päätös, joka perustuu heidän olosuhteidensa tutkimiseen laajasti, ja kielteinen päätös on perusteltava.

”22. Jäsenvaltioiden on tämän velvollisuuden täyttämiseksi direktiivin 2004/28 3 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan mukaisesti annettava saman artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetuille henkilöille mahdollisuus saada hakemuksestaan päätös, joka perustuu heidän olosuhteidensa tutkimiseen laajasti, ja kielteinen päätös on perusteltava.

23. Kuten direktiivin 2004/38 johdanto-osan kuudennesta perustelukappaleesta seuraa, hakijan olosuhteiden tutkimisen yhteydessä toimivaltaisen viranomaisen on otettava huomioon tekijöitä, jotka voivat tapauskohtaisesti olla merkityksellisiä, kuten perheenjäsenen taloudellinen tai fyysinen riippuvuus unionin kansalaisesta, jonka mukana hän haluaa tulla tai jota hän haluaa seurata myöhemmin, tai sukulaisuussuhde tähän.

24. Kun otetaan huomioon sekä se, että direktiiviin 2004/38 ei sisälly täsmällisempiä sääntöjä, että se, että direktiivin 3 artiklan 2 kohdassa käytetään sanamuotoa ’kansallista lainsäädäntöään noudattaen’, on todettava, että kullakin jäsenvaltiolla on laaja harkintavalta valitessaan huomioon otettavia tekijöitä. Vastaanottavan jäsenvaltion on kuitenkin huolehdittava siitä, että sen lainsäädäntöön sisältyvät perusteet ovat yhteensopivia ilmaisun ’helpottaa’ sekä direktiivin 3 artiklan 2 kohdassa käytettyjen riippuvaisuutta koskevien ilmaisujen tavanomaisen merkityksen kanssa, ja siitä, ettei niillä viedä säännökseltä sen tehokasta vaikutusta.”

16 Valittajat myös toteavat, että tuomiota Rahman ym. (C-83/11, EU:C:2012:519) sovellettiin tuomiossa Banger (C-89/17, EU:C:2018:570). Viimeksi mainitun tuomion 38–40 kohdassa unionin tuomioistuin on katsonut, että kansalaisten oikeuksia koskevan direktiivin 3 artiklan 2 kohdassa edellytettävän tutkimisen yhteydessä jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on otettava huomioon tekijöitä, jotka voivat tapauskohtaisesti olla merkityksellisiä, ja että vaikka kullakin jäsenvaltiolla on laaja harkintavalta valitessaan huomioon otettavia

tekijöitä, jäsenvaltioiden on kuitenkin huolehdittava siitä, että niiden lainsäädäntöön sisältyvillä perusteilla ei viedä mainitulta säännökseltä sen tehokasta vaikutusta.

- 17 Supreme Court (ylin tuomioistuin, Irlanti) tarkasteli velvoitteita, joita vastapuolella on käsitellessään de facto -kumppanin kansalaisten oikeuksia koskevan direktiivin 3 artiklan 2 kohdan nojalla tekemää hakemusta, tuomiossa Pervaiz v. Minister for Justice & Equality & ors [2020] IESC 27, jossa kyseinen tuomioistuin katsoi muun muassa, että vapaata liikkuvuutta koskevaa oikeutta edistää ja tukee se, jos unionin kansalaisen ei tarvitse olla huolissaan siitä, että hänen elinkumppaninsa, jonka kanssa hänellä on ja on toivottavasti jatkossakin pitkäaikainen sitoutunut suhde, voi matkustaa ja oleskella vastaanottavassa jäsenvaltiossa. Se mahdollisuus, ettei tämä henkilö ole läsnä unionin kansalaisen elämässä ilman kyseistä vapaata liikkuvuutta tukevaa oikeutta, saattaa käytännössä merkitä vapaata liikkuvuutta koskevan oikeuden rajoittamista ja sitä, ettei tätä oikeutta käytännössä tueta täysimääräisesti lainsäädännössä.
- 18 Valittajat väittävät, että on kansalaisten oikeuksia koskevan direktiivin tavoitteiden vastaista evätä ZK:n kumppanilta oleskeluoikeus Irlannissa a priori sillä perusteella, että ZK:n asumuserossa elävällä aviopuolisolla on oleskeluoikeus, koska heidän avioliittonsa jatkuu muodollisesti lainsäädännön nojalla.
- 19 Valittajat myös väittävät, että kun otetaan huomioon kansalaisten oikeuksia koskevan direktiivin johdanto-osan 31 perustelukappale, saman direktiivin 3 artiklan 2 kohdassa jäsenvaltioille annettua harkintavaltaa on käytettävä Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) määräysten valossa ja mukaisesti ja että näin ollen tätä harkintavaltaa ei voida käyttää tavalla, joka on perusoikeuskirjassa, myös sen 7 artiklassa, taattujen oikeuksien vastainen: ks. tuomio SM (Algerialaiseen kafala-järjestelyyn asetettu lapsi) (C-129/18, EU:C:2019:248).
- 20 Käsiteltävässä asiassa oikaisuvaatimuksesta tehdyssä päätöksessä todettiin, ettei oleskeluluvan epäämisellä loukattu Euroopan ihmisoikeussopimuksen 8 artiklan mukaisia oikeuksia. Valittajien mukaan ministeri oli velvollinen käyttämään kansalaisten oikeuksia koskevan direktiivin 3 artiklan 2 kohdan mukaista harkintavaltaansa perusoikeuskirjan kanssa yhteensopivalla tavalla ja arvioimaan, edellyttikö perusoikeuskirjan 7 artikla oleskeluluvan myöntämistä MS:lle.
- 21 Valittajat väittävät, että siltä osin kuin ministeri vetoaa oleskeluoikeuksien samanaikaiseen myöntämiseen käsiteltävässä asiassa liittyvään petosriskiin, unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä todetaan yksiselitteisesti, ettei kansalaisten oikeuksia koskevan direktiivin 35 artiklaan voida vedota, ellei ole henkilön, johon kansalaisten oikeuksia koskevaa direktiiviä sovelletaan, henkilökohtaiseen tilanteeseen liittyvää näyttöä siitä, että kyseisen direktiivin säännöksiä sovelletaan: tuomio McCarthy (C-202/13, EU:C:2014:345).

- 22 Valittajat myös väittävät, että jos ministeri epäilee, että hakija, joka väittää, ettei hän ole enää parisuhteessa aviopuolionsa kanssa, on tosiasiallisesti edelleen onnellisesti naimisissa, jolloin oleskeluoikeuden myöntäminen tällaisen henkilön väitetyille kumppanille merkitsee oikeuksien väärinkäyttöä tai petosta, kansalaisten oikeuksia koskevan direktiivin 35 artiklan nojalla ministeri voi hylätä kumppanin hakemuksen. Oikeuttaakseen hakemuksen hylkäämisen tällä perusteella ministerin on kuitenkin tehtävä tapauskohtainen tutkinta ”kyseessä olevaan yksittäistapaukseen liittyvien sellaisten konkreettisten seikkojen johdosta, joiden perusteella voidaan katsoa olevan kyse oikeuksien väärinkäytöstä tai petoksesta” (tuomio McCarthy, 53 kohta). Tällaista arviointia ei tehty käsiteltävässä asiassa. Näin ollen, ellei ole viitteitä siitä, että hakijat ovat osallisina petoksessa tai oikeuksien väärinkäytössä, ministeri ei voi vedota tähän yleisluonteiseen väitteeseen oikeuttaakseen toisen valittajan oikaisuvaatimuksen hylkäämisen.

Vastapuolen lausumat

- 23 Vastapuoli väittää, ettei ole mahdollista olla kansalaisten oikeuksia koskevan direktiivin 3 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettu pysyvässä suhteessa samanaikaisesti kuin asianomainen unionin kansalainen on edelleen avioliitossa (kun avioliittoa ei ole tuomittu eroon tai julistettu mitättömäksi), jos aviopuolisolla on unionin kansalaisesta saman direktiivin 2 artiklan 2 alakohdan perusteella johdettuja oikeuksia.
- 24 Kansalaisten oikeuksia koskevan direktiivin sanamuodosta ja systematiikasta ilmenee, ettei unionin kansalaisen aviopuolisolla ja kumppanilla ole samanaikaisia johdettuja oikeuksia. Kyseisen direktiivin 2 artiklan 2 alakohdan a alakohdassa viitataan aviopuolisoon käyttämällä sen englanninkielisessä versiossa määräistä artikkeleita ”the”. Samaan tapaan sen 3 artiklan 2 kohdan b alakohdassa viitataan yksikössä kumppaniin (”the” partner), jonka kanssa unionin kansalainen on asianmukaisesti todistetussa pysyvässä suhteessa.
- 25 Vastapuolen mukaan direktiivi ei mahdollista tilannetta, jossa unionin kansalainen on samanaikaisesti avioliitossa ja pysyvässä suhteessa.
- 26 Kansalaisten oikeuksia koskevassa direktiivissä säädetään nimenomaisesti olosuhteista, joissa entinen aviopuoliso voi vaatia oleskeluoikeuden säilymistä 13 artiklan nojalla avioeron tai avioliiton mitättömäksi julistamisen (tai rekisteröidyn parisuhteen päättymisen) jälkeen. Kyseisellä säännöksellä säännellään perhesuhteen katkeamista kansalaisten oikeuksia koskevan direktiivin systematiikassa. Siinä etenkin tunnustetaan avioeron (tai avioliiton mitättömäksi julistamisen tai rekisteröidyn parisuhteen päättymisen) edellyttämän menettelyn vireillepano ajankohdaksi, jonka perusteella avioliiton kesto on arvioitava. Siihen saakka, kunnes unionin kansalainen on tuomittu avioeroon tai ainakin avioeromenettely on pantu vireille, kansalaisten oikeuksia koskevassa direktiivissä käytetyissä ilmaisuissa ei tunneta toisen pysyvän suhteen olemassaoloa.

- 27 Kansalaisten oikeuksia koskevassa direktiivissä erotetaan aviopuolisoiden kaltaisille läheisille perheenjäsenille annettu oikeus maahantuloon ja oleskeluun ja velvollisuus helpottaa pysyvissä suhteissa olevien kumppaneiden ja ”muiden” perheenjäsenten, jotka voivat olla kaukaistakin sukua unionin kansalaiselle, muodostaman suuren ryhmän maahantuloa ja oleskelua. Vaikka hakija osoittaisikin olevansa pysyvässä suhteessa unionin kansalaisen kanssa, tämä ainoastaan velvoittaa jäsenvaltiot helpottamaan hakemuksen tekemistä, arvioimaan tapauskohtaisesti henkilön tilannetta ja esittämään perustelut hakemuksen hylkäämiselle.
- 28 Kansalaisten oikeuksia koskevaan direktiiviin ei sisälly säännöksiä siitä, milloin ja missä olosuhteissa avioliiton voitaisiin katsoa päättyneen, jollei puolisoita ole tuomittu avioeroon.
- 29 Kyseisen direktiivin henki, historia, tavoite ja tarkoitus keskittyivät edistämään ja säilyttämään perheen yhtenäisyyttä, ja kun otetaan huomioon, että aviopuoliso säilyttää oleskeluoikeuden asumuseron jälkeenkin siihen saakka, kunnes puoliso on tuomittu avioeroon, johdettujen oikeuksien samanaikainen myöntäminen heikentäisi eikä edistäisi perheen yhtenäisyyttä. Kansalaisten oikeuksia koskevan direktiivin johdanto-osan kuudennen perustelukappaleen mukaisen asianmukaisen perheyksikön muodostavat unionin kansalainen ja hänen laillinen aviopuolisensa siihen saakka, kunnes heidät on tuomittu avioeroon tai avioliitto on julistettu mitättömäksi.
- 30 Vaikka johdettujen oleskeluoikeuksien myöntämistä samanaikaisesti aviopuolisolle ja pysyväälle kumppanille ei ole nimenomaisesti kielletty kansalaisten oikeuksia koskevassa direktiivissä tai vuoden 2015 asetuksessa, siitä ei myöskään nimenomaisesti säädetä niissä. Jos lainsäädännön laatijat olisivat tarkoittaneet, että samanaikaiset johdetut oikeudet ovat sallittuja, ne olisivat maininneet tästä.
- 31 Vastapuoli viittaa komission Euroopan parlamentille ja neuvostolle antaman tiedonannon (KOM(2009) 313 lopullinen) 2.1.1 kohtaan, jonka mukaan jäsenvaltioiden ei ole pakko tunnustaa moniavioisia avioliittoja, jotka saattavat olla ristiriidassa jäsenvaltion oman oikeusjärjestyksen kanssa. Samaan tapaan unionin kansalaisen kumppanin ei pitäisi voida hakea oleskelulupaa, jos kumppani on unionin kansalainen, joka on jo avioliitossa, ja kumppanin aviopuolisolla on jo oleskeluoikeus kansalaisten oikeuksia koskevan direktiivin nojalla. Direktiivin tulkitseminen siten, että sen mukaan useammalla kuin yhdellä aviopuolisolla tai kumppanilla, de facto -kumppani mukaan luettuna, voi olla johdettuja oikeuksia, edistäisi moniavioisuutta – joskin moniavioisuuden epävirallista versiota –, joka on ristiriidassa yksittäisten jäsenvaltioiden sosiaalisten tapojen ja oikeusjärjestyksen kanssa.
- 32 Vastapuoli väittää, että samanaikaisten oikeuksien myöntäminen valittajien väittämissä olosuhteissa saattaisi johtaa väärinkäyttöön, kuten ihmiskauppaan. Vastapuolen mukaan valittajien kansalaisten oikeuksia koskevan direktiivin asian

kannalta merkityksellisistä säännöksistä esittämä tulkinta lisäisi sellaisten petosten ja oikeuksien väärinkäytön riskiä, joita jäsenvaltioiden olisi vaikea havaita. Jos de facto -kumppani, joka on väitetysti pysyvässä suhteessa unionin kansalaisen kanssa, voi vaatia kyseisen direktiivin mukaisia johdettuja oikeuksia, samalla kun unionin kansalaisen aviopuolison on myös mahdollista vaatia näitä oikeuksia, [petoksia ja oikeuksien väärinkäyttöä] olisi mahdotonta havaita ilman, että jäsenvaltiot tutkivat unionin kansalaisten ja heidän perheenjäsentensä yksityiselämää. Tämä ei ole käytännöllistä, ja se itsessään estäisi näitä unionin kansalaisia ja heidän perheenjäseniään käyttämästä aidosti oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen.

Perustelut, jotka saivat ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen saattamaan asian unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi

- 33 Sikäli kuin on havaittavissa, kysymystä johdettujen oikeuksien samanaikaisesta turvaamisesta unionin kansalaisen aviopuolisolle ja kumppanille kansalaisten oikeuksia koskevan direktiivin 2 artiklan 2 alakohdan ja 3 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla ei ole toistaiseksi käsitelty unionin tuomioistuimessa tai minkään muun jäsenvaltion tuomioistuimissa. Tästä syystä High Court ei voi katsoa, että kyseessä on acte clair, jolloin SEUT 267 artiklan mukainen ennakkoratkaisupyyntö olisi tarpeeton.
- 34 Tuomion CILFIT ym. (C-283/81, EU:C:1982:335) sanamuotoa lainataksemme se, miten unionin oikeutta on tältä osin sovellettava, ei ole niin ilmeistä, ettei se jätä tilaa vähäisellekään perustellulle epäilylle siitä, miten esille tullut kysymys olisi ratkaistava. Unionin oikeuden johdonmukaisen tulkinnan kannalta ja pääasian ratkaisemiseksi on asianmukaista ja tarpeen, että unionin tuomioistuimelta pyydetään ennakkoratkaisua sen määrittämiseksi, sallitaanko kansalaisten oikeuksia koskevassa direktiivissä johdettujen oikeuksien samanaikainen antaminen unionin kansalaisen aviopuolisolle ja kumppanille.

LIITTEET

[Liiteluettelo]

[– –]

Päiväys: 2.3.2022

[– –]

High Courtin (Irlanti) tuomari